

поверталися до СРСР. Для Аллана цей шлях було закрито.

З початком Другої світової війни і окупацією Франції гітлерівцями, Алланов емігрував до США, де в Нью-Йорку продовжив літературну і публіцистичну діяльність, став одним із засновників «Нового журналу», який існує дотепер.

Тема України, особливо старого Києва, який Алланов дуже любив, знайшла відображення в цілому ряді його творів. Єврейська тематика в нього майже завжди епізодична. У своїх листах він підкреслював, що ніколи не був сіоністом, що він ліберал, європеєць, єврей.

Алланов був знайомий і підтримував дружні стосунки з багатьма відомими письменниками, музикантами, вченими того часу, особливо з І. Буніним. Останній висував його на Нобелівську премію в галузі літератури.

1947 Алланов знову повернувся до Франції і оселився в Нішці. У липні 1956 брав участь в XXVIII конгресі Міжнародного Пен-клубу в Лондоні. Раптово помер через чотири місяці після святкування свого 70-ти річчя. Похований в Нішці.

Твори Алланова перекладені 24 мовами світу, в колишньому СРСР його ім'я почали згадувати наприкінці 80-х рр. ХХ ст., коли на сторінках часописів було опубліковано низку його історичних романів.

Тв.: Собр. соч. в 6-ти тт. — М., 1991: Повесть о смерти. — М., 1991.

Лит.: Краткая еврейская эн-

циклопедия. — Иерусалим: Катар. 1976. — Т. 1. — С. 74: Русское зарубежье. Золотая книга Эмиграции. Первая треть XX века: Энциклопедический биографический словарь. — М.: Российская политическая энциклопедия. 1997. — С. 18–21: Всемирный биографический энциклопедический словарь. — М., 1998. — С. 17; Ларин С. Книги Алланова будут читать... // Новый мир. 1989. — № 4. — С. 252–256.

Ю. І. Зінченко

БЕНЗЯ Петро Андрійович (9.06.1883, с. Дроздовщина Чернігівської губ.—після травня 1921) — громадський діяч.

Народився в селянській родині. Закінчив початкове народне училище. 1903–05 належав до партії есерів, з 1905 — соціал-демократ. 1907 засуджений за належність до військово-революційної організації, втік з-під суду, жив в німецькомовних країнах. У березні 1918 повернувся з еміграції до Києва, став членом УСДРП. З листопада 1918 по січень 1919 відряджений В. Винниченком до Західної Європи (Німеччина, Австрія, Чехія) для інформування соціалістичних партій тих країн про ситуацію в Україні, антигетьманське повстання. Співпрацював в «Робітничій газеті» (Київ, орган УСДРП), був редактором Українського телеграфного агентства. З розколом УСДРП «співчував» незалежникам, співпрацював в їхній газеті «Червоний стяг». Після зайняття Києва денікінцями «пішки дістався» Кам'ян-

МАТЕРІАЛИ ДО УКРАЇНСЬКОГО БІОГРАФІЧНОГО СЛОВНИКА

ця-Подільського, де одержав пропозицію стати товаришем міністра преси і пропаганди в уряді І. Мазепи (серпень 1919–травень 1920). На початку жовтня 1919 зробив спробу разом з І. Лизанівським виїхати до Німеччини для переговорів за посередництва німецьких соціалістів з російськими представниками про змирення. Літак зазнав аварії над Галичиною. 29 жовтня Бензя повернувся до Кам'янця-Подільського, а 13 листопада виїхав з делегацією для переговорів до Москви (т. зв. місія Ф. Платенна).

За радянської влади працював редактором редакційно-видавничого відділу Київського крайового відділу «Всевидаг» (з 7.02.1920). 5.04.1920 заарештований в справі ЦК УПСР. На початку березня 1921 звільнений під розписку. 28.05.1921 допитувався як свідок на засіданні суду. Подальша доля Бензі не простежується.

Архіви: ГДА СБУ. — Спр. 69270. — Т. 15 (Бензя П. А.). — Арк. 1–40.

М. А. Білорис

ДУДЧЕНКО Іван Степанович (20.09(01.10).1857, біля м. Новомиргорода на Єлисаветградщині (тепер Кіровоградської обл. — 6(19).06.1917, Чита) — лікар, мікробіолог, епідеміолог, бактеріолог, гігієніст.

Народився в сім'ї заможного селянина Івана Дудченка. З дитячих років мріяв стати лікарем. В 14-річному віці вступив до колегії Павла Галагана в Києві, яку блискуче закінчив в 1880. 1881

вступив на медичний ф-т Університету св. Володимира. За студентську працю «Будова та розвиток надниркових залоз» отримав золоту медаль.

Лікарську діяльність почав повітовим лікарем 1885 в Семиріччі. 1890 повернувся в Україну: працював молодшим лікарем Одеського карантину, а з 1893 — сільським лікарем в Канівському пов. на Київщині. 1895 був призначений молодшим ординатором Хабаровського військового госпіталю. Служив в різних військових частинах Сибіру. 1896–97 разом з А. Белявським організував в Стетенську першу бактеріологічну лабораторію. 1902 працював сільським лікарем Деражнянської лікарської дільниці в Летицькому пов. Подільської гвб. З 1903 був призначений на службу до Сибіру (Баргузинський пов. Приморської обл.). Під час російсько-японської війни був завідувачем дезінфекційним загonom Червоного Хреста.

1906 був відряджений Київською земською управою на стажування до Німеччини. 1907–08 — лікар для відряджень, інспектор в справах охорони здоров'я Київської губернської управи. Здійснивав санітарно-гігієнічні обстеження населених пунктів, брав участь в ліквідації епідемії черевного тифу в селах Уманського і Сквирського повітів. Саме в ці роки остаточно визначився як епідеміолог. Цій навці й присвятив свою подальшу наукову й практичну діяльність. 1909 — лікар переселенської організації Єнісейської гвб. в Забайкаллі. 1910 — керівник медико-санітарного заго-